Bel Olid

Feminisme de butxaca
Vents més salvatges

CLUB DE LECTURA 87

14 de març de 2019

BIBLIOTECA
BAC DE RODA

Vida

Bel Olid (Mataró, Maresme, 1977) és escriptora, traductora i professora de llengua a la Universitat Autònoma de Barcelona.

Manté una intensa activitat com a traductora al català i, en menor mesura, també al castellà, principalment d'obres de literatura infantil. Ha traduït de l'alemany, l'anglès, el francès, l'italià i el castellà.
Com a autora es dona a conèixer el 2010 gràcies al Premi Documenta per la novel·la *Una terra solitària*, i al Premi Rovelló d'assaig pel treball *Les heroïnes contrataquen. Models literaris contra l'universal masculí a la literatura infantil i juvenil*. Dos anys després guanya el Premi Roc Boronat amb *La mala reputació*, un recull de narrativa breu que gaudeix d'una gran acceptació entre la crítica i el públic lector. L'any 2016 treu un nou recull de relats, *Vents més salvatges*, publica l'àlbum il·lustrat *Gegantíssima* i rep el premi Apel·les Mestres de literatura infantil amb l'obra *Viure amb la Hilda (i els seus inconvenients)*. A *Vides aturades* (2017) relata el testimoni de persones que busquen refugi a Europa. A *Feminisme de butxaca, kit de supervivència* (2017), que ha arribat a la quarta edició en un sol any, reflexiona sobre la discriminació per motius de gènere en la nostra societat. El 2018 apareix el seu primer poemari, *Ferida, udol, viatge, illa*.
Col·labora en nombrosos mitjans culturals i a la premsa escrita. Ha estat presidenta del Consell Europeu d'Associacions de Traductors Literaris (CEATL - Conseil Européen des Associations de Traducteurs Littéraires, 2013-2015), i des de març de 2015 és presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana.

Documentació i textos: Bel Olid i Josep Miàs.

Opinions i ressenyes:

KIT DE SUPERVIVÈNCIA DE BEL OLID. PER CARLA MALLOL GÜELL (05.07.2017).

L'escriptora, traductora i professora **Bel Olid** (Mataró, 1977), actual presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, publica el seu darrer llibre, *Feminisme de butxaca* (Angle Editorial), un *Kit de supervivència* per fer front a situacions quotidianes, del dia a dia, des d'una mirada feminista.

Carla Mallol: Quin és el propòsit de *Feminisme de butxaca*?
Bel Olid: El propòsit era fer unes reflexions entorn a la societat actual i veure com s'insereixen els diferents feminismes dins la vida diària de les dones de la nostra societat. I em refereixo molt concretament a les dones blanques europees, sense tenir en compte altres realitats perquè jo no les visc, per començar, i perquè necessitarien un enfocament molt concret i molt més complex. I crec que és important veure com s'insereixen aquests feminismes en la meva realitat més propera i del meu entorn, de les meves companyes i amigues, però també companys i amics. I d'alguna manera veure i reflexionar sobre la manera com s'insereixen aquests feminismes a la nostra vida i com poden contribuir a fer de la nostra una societat més justa.
CM: Quin espai tenen els altres feminismes en el teu llibre? Com creus que poden llegir el teu llibre?
BO: Les feministes racialitzades no cal que el llegeixin. El llibre no deixa de ser des d'una perspectiva eurocèntrica i crec que és millor que no el llegeixin. Ja ens han llegit prou. Francament, aquests altres feminismes tenen molt més a ensenyar-nos. De la mateixa manera que nosaltres hem llegit prou homes i ara ens haurien de llegir ells a nosaltres, som les dones euroblanques les que hem de llegir a aquestes altres feministes, elles ja ens han llegit prou. A mi m'agrada molt llegir feminismes d'altres tradicions de la mateixa manera que m'agrada molt llegir sobre transfeminisme ja que té moltes coses a ensenyar-nos als feministes cisgènere. Sobre la flexibilitat necessària dels gèneres, per exemple, que a vegades ens és difícil de concebre des de la posició privilegiada cisgènere.
CM: De fet, comences el llibre parlant d'aquest binarisme inflexible de gènere: o blau o rosa, o nen o nena.
BO: Crec que és el principi. El binarisme de gènere ens porta molts problemes. Ens venen dos gèneres molt inflexibles i és una mentida. Aquests gèneres són impossibles de ser viscuts: és impossible viure cent per cent dins del gènere que t'ha tocat perquè socialment et demana coses molt contradictòries. I a nivell biològic és una fal·làcia que hi hagi només dos sexes.
CM: Segons una biòloga que fa poc va venir a Barcelona, Anne Fausto-Sterling, n'hi ha cinc, de sexes, i no dos.
BO: Exacte. He vist amb els meus ulls les proves científiques. La inflexibilitat de la separació de gèneres ens encasella. No hi ha cap persona que pugui encaixar 100% amb el que ens demanen els nostres gèneres, biològicament i socialment. Crec que si ens poguéssim alliberar tots plegats d'aquesta inflexibilitat, seria molt més fàcil per a tots i seríem més feliços. No només aquells que no ens sentim especialment còmodes amb els rols que se'ns assignen, sinó tots plegats. D'aquesta manera, no se'ns aplicaria directament un rol en funció a unes característiques alienes a les nostres inclinacions, habilitats, talents i a la nostra personalitat. Sense aquests rols assignats d'entrada seria molt més fàcil trobar les coses que fem més bé i amb les quals podem aportar més.
CM: Un subtítol d'allò més apropiat per a un llibre divulgatiu de feminisme: *Kit de supervivència*. Com a primera presa de contacte amb el feminisme, per a aquells que no hi estan avesats, podria ser un bon fitxatge en qualsevol programa acadèmic. De fet, és un llibre que regalaria als meus amics homes.
BO: No ets la primera que ho diu (*riu*). Moltes dones que conec l'han regalat als homes de la seva família, companys, pares, germans, etc. Tinc aquesta etiqueta de feminista radical i crec que no ho soc gens: més aviat, crec que soc raonablement radical. Tot el que dic crec que són coses de sentit comú i que, un cop superes els prejudicis de gènere, com a home, crec que et pots sentir bé amb aquest llibre. Vol acollir i incloure a tothom i és un *kit de superviviència* perquè parla de situacions quotidianes, que vivim i patim tots i de les quals tots som partícips. Volia parlar de coses molt quotidianes que podem reconèixer molt ràpidament però intentar portar-les un pas més enllà de les reflexions que ens fem cada dia.
CM: Quina creus que ha estat l'acollida del llibre?
BO: La meva sensació és molt bona perquè de seguida en vam haver de fer una segona edició. Ha tingut bona rebuda i he tingut bon *feedback*.
CM: A quin públic lector creus que ha arribat?
BO: Majoritàriament a dones pròximes al feminisme però que inicialment no es declaraven feministes i també a homes que es declaraven feministes.
CM: Creus que és possible l'etiqueta "home feminista" o "aliat feminista"?
BO: Sí. A mi no em molesta mentre ho siguin. L'altra és que ho siguin (*somriu*). Em preocupen més les actituds que les etiquetes. Si l'actitud és oberta, respectuosa, amb ganes d'aprendre, sense venir-nos a explicar com ha de ser el feminisme i tenen ganes de col·laborar, doncs, benvinguts. I si es volen dir feministes, que se'n diguin.
CM: L'alliçonament condescendent del «deixa que t'expliqui» de què parla Rebecca Solnit**. Has viscut en carn pròpia el *mansplaining* alguna vegada?**
BO: Sí, és clar, a la mínima que et despistes venen a explicar-te coses que ni els passa pel cap que ja sabies. Des de fa un temps, a aquests senyors els tallo molt ràpidament. Ja els he llegit, ja els he escoltat prou: em surten per les orelles. I és

relativament fàcil evitar-los. Tinc sort que no m'hi he de relacionar, ni a la feina ni per descomptat a la meva vida privada. L'activisme feminista ajuda que s'ho pensin dues vegades abans d'insistir en segons quines actituds. Hi ha poques ocasions en què hagi d'aguantar un *mansplainer* gaire estona.

CM: I en els cercles feministes t'hi has trobat alguna vegada?

BO: En els cercles feministes em moc bastant en espais no mixtos. I la majoria dels meus amics homes són feministes o com a mínim molt pròxims al feminisme.

CM: A *Feminisme de butxaca* parles del col·lectiu *On són les dones*. Ara fa poc s'ha desencadenat una polèmica per la poca presència de dones als teatres. Què en dius?

BO: No crec que hi hagi d'haver debat, no hi ha res a debatre. El Teatre Lliure és un teatre públic que es subvenciona amb fons públics i que el director s'autoprogrami sis vegades i no trobi directores ni autores és vergonyós. Això s'ha de canviar i per a mi no hi ha debat possible. L'any 2015 es va aprovar per unanimitat al Parlament una llei d'igualtat entre les persones. I des del col·lectiu demanem que es compleixi aquesta llei, que no es compleix enlloc, començant pels mateixos partits que la van aprovar.

CM: Hi ha una gran absència de referents feministes en els mitjans *mainstream*. En tots els sectors, però sobretot en el cultural. A vegades és difícil trobar referents…

BO: Quan busquem referents dones en el món de l'art i la cultura crec que funcionem una mica com a ionquis. Ens passem els llibres i les referències com si fos una cosa al marge i, de fet, ho és. No les podem trobar a les farmàcies ni a les universitats ni tampoc als mitjans i les hem de buscar en altres canals de distribució alternatius que moltes vegades són els nostres propis cercles. Internet ha contribuït molt a crear aquesta xarxa, que et permet connectar amb feministes de l'altra punta del món i intercanviar referents. Fa un moment parlàvem de feministes no euroblanques: si les he arribat a llegir o a descobrir ha estat gràcies a Internet. Hi ha moltes més possibilitats. Si el cànon blanc masculí europeu no ens representa, no passa res, podem crear nous cànons! I els col·lectius feministes i LGTBI tenim experiència a crear els nostres propis cànons, perquè no sortim mai enlloc. Fa molt de temps que aquests cànons de contraban estan consolidats. Ara el que busquem és anar a la farmàcia i poder-los trobar, sense haver-los de buscar d'amagat. La fita és poder-los trobar a tot arreu, a les biblioteques, a les universitats i dins del currículum acadèmic oficial, sense haver de passar-nos lectures de contraban.

CM: A vegades quan s'institucionalitza un nou cànon, el perill rau a invisibilitzar altres lectures, el que en queda fora.

BO: Sí… És impossible no fer-ho. Però a mi m'agradaria una entrada triomfal a les facultats. Que no es facin només algunes assignatures aïllades de feminisme sinó que sigui transversal i de forma normalitzada, que en qualsevol assignatura es puguin trobar referents. Els referents hi són però algú s'ha encarregat d'invisibilitzar-los i aquest algú és el patriarcat. Per què normalment s'estudien els trobadors i no les *trobairitz*? S'ha de poder estudiar literatura i no només "homes que escriuen", s'ha de poder llegir autores i parlar-ne de la mateixa manera que es fa amb els autors. Quan s'estableix un cànon es marginen una sèrie de veus, és impossible no fer-ho. Però la idea seria que els currículums es flexibilitzessin, s'ampliessin els catàlegs, que hi hagués un mosaic prou inclusiu que no marginés cap veu. Per què hem de conèixer tots els mateixos autors o tenir els mateixos referents? Potser no cal que tots fem el mateix, no?

* * *

EL SENTIT COMÚ ES DIU FEMINISME. ADRIÀ PUJOL (2 D'AGOST DE 2017)

La mataronina Bel Olid (1977) és una persona amb una activitat professional considerable. Compagina la docència universitària amb l'escriptura i la traducció, des dels idiomes italià, alemany, anglès i francès al català i al castellà. També col·labora als mitjans (premsa, televisió i ràdio), ha impartit cursos al Laboratori de Lletres (l'escola de la Laia Terrón i la Laia Fàbregas), i és presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, després d'haver presidit el Consell Europeu d'Associacions de Traductors Literaris. Atresora un grapat de premis literaris, i encara té l'esma de moderar taules rodones, mantenir un bloc amb assiduïtat, dedicar temps, estima i recursos als seus fills i, pel tema que ens ocupa, temps per militar i engruixir les hosts d'una de les lluites socials més importants de la contemporaneïtat: el feminisme. Aviat és dit.

Ara fa cinc mesos, Bel Olid va publicar *Feminisme de butxaca*, *Kit de supervivència* (Angle Editorial). Creació, el llibre comença amb un part. Més aviat s'inaugura amb una ecografia, aquell moment que els vius del món occidentalitzat determinem si el proper membre de la tribu serà un nen o serà una nena. Olid engega amb una tirallonga de tòpics, «el món es divideix en dues possibilitats i prou, rosa i blau, lletres i ciències, poder i bellesa», però de seguida t'adones que només preparava el prosceni des d'on desplegar una arqueologia de la devastació, a mans de l'heteropatriarcat.

L'assaig s'inaugura amb una ecografia, aquell moment que els vius del món occidentalitzat determinem si el proper membre de la tribu serà nen o nena

L'antropòloga estructuralista Köngäs-Maranda va escriure que la cultura és com un caseller. Cada casella té una etiqueta (economia, religió, tradició, ciència, parentiu), i emmagatzema les eines que el grup consagra a la perpetuació. Eines de doble tall: doble moral, doble arrasador per avaluar els mèrits, tractament dual segons si som gent de primera o de segona. Dit d'una altra manera, els usos i costums sobre què és normal, desitjable o avorrible, i punible, esclar. I d'altra banda és evident que els administradors del caseller sempre han estat els homes. Pel que toca al nostre racó

de món, però, el moble cultural inclou un calaix amb l'etiqueta «feminisme». És des d'aquí que Bel Olid ha escrit el seu llibre.
Contra tot pronòstic (la denúncia pedagògica sobre l'opressió d'un o més col·lectius és difícil que no caigui en declamacions abrandades), *Feminisme de butxaca* és esplèndid. Malgrat una osmosi entre capítols, que per tant no acaben d'estar ben delimitats, Bel Olid traça una genealogia de la violència contra la meitat de la població mundial que esquinça tota la nostra musculatura societària. I no es despenja mai de l'eslògan, pobre perquè comença i s'acaba en ell mateix. Al revés, l'usa per inaugurar les entrades que aborden totes les cares del masclisme, de la injustícia. Són de traca el remolí de dades, el to tan aconseguit (no renya, però no en deixa passar una, i de propina és literari), la constatació que la ullada androcèntrica ho esquitxa tot (des del disseny urbà, passant per l'atenció a les dones violades, fins arribar al drama de les assassinades), les anàlisis que fa de l'escola, de les bavalles masculines, de l'art repugnant del pirop penetratiu, de l'educació sentimental a base d'atorgar o negar el monopoli de la violència, l'enèsima constatació que les tasques domèstiques i de cura sempre cauen del mateix cantó, la xarxa meritocràtica emanada de les gònades masculines. En resum, em pregunto si, més que un assaig feminista no tinguem al davant un vademècum del sentit comú desitjable. Un dels bons.
Olid traça una genealogia de la violència contra la meitat de la població mundial que esquinça tota la nostra musculatura societària
El feminisme de la Bel Olid té una virtut fluorescent. En dutxa a tots amb un bany de realitat que, sense excepció, un cop llegit no hi ha cap argument denigrador que el pugui desmuntar. Un llibre excel·lent, carregat de raó sàvia. Al final ens obsequia amb un petit vocabulari i una bateria de recursos informatius, tot sigui per acabar amb tota aquesta porqueria de l'heteropatriarcat.

* * *

BEL OLID, CONTRA ELS VENTS MÉS SALVATGES. PER JÚLIA SENTÍS. (20.04.2016).

Quatre anys després del seu últim llibre – *La mala reputació* (Proa, 2013) – **Bel Olid** acaba de publicar un recull de setze relats – ***Vents més salvatges*** (Empúries) – que mantenen la prosa punyent i fosca de l'anterior però ens ofereixen una mirada cap als gestos i moments d'humanitat que fan el món més habitable.
Bel Olid es mou amb destresa en el gènere de relat, que ella anomena el seu "medi natural" i que se li presenta com a manera de processar, pensar i assumir allò que l'envolta, la preocupa i l'incomoda. Escrits durant els últims quatre anys, els setze relats queden recollits tancant una etapa. Olid hi explora moments de crisi individual i col·lectiva. Pel llibre desfilen les diferents etapes vitals: l'adolescència i la seva descoberta de la sexualitat, la troba d'un mateix a partir de l'altre; l'entrada a la maduresa i la seva crisi de sentit, el (re)buscar-se i (re)imaginar-se, el mirar enrere; la vellesa i la (re)definició, l'afirmació del seguir existint. Però també aquelles accions individuals que, plenes de sentit, emergeixen entre revolucions històriques; aquelles realitats habitades però sovint invisibles. Olid busca desenterrar la potència que batega sota aquells personatges que sovint no són enlluernadors a primera vista. Personatges – la majoria dones i de múltiples localitats i edats – que no solen tenir un espai en la ficció. L'autora considera que "la vida des del marge és més interessant literàriament."
La cruesa i la força d'algunes imatges dels relats ens poden sorprendre i, podríem argüir que ho han de fer si volem que ens diguin alguna cosa. A "Linda" trobem un fragment colpidor inspirat en una notícia periodística real però gairebé inversemblant: "A la vida no se li exigeix que sigui versemblant, en canvi, a la literatura sí", diu Olid. L'autora insisteix en destacar la presència d'aquests gestos i instants d'humanitat que afegeixen un component d'esperança als moments difícils. Una esperança com a bàlsam, com la música dels versos d'Elizabeth Bishop que obren el recull.
I si ja hem parlat força de la veritat, potser no prou de la bellesa de les imatges que, com fotografies mòbils, ens queden gravades amb força a la retina. El lector s'hi passeja, com a – incòmode? – *voyeur*. Escenes, imatges i personatges teixits amb un llenguatge depurat que diu el que ha de dir, i res més.
Si hi ha un element sempre present en la literatura de Bel Olid és el mar. I deixant de banda les referències biogràfiques, el mar esdevé en els seus relats una força amb veu pròpia i fluctuant. L'autora l'assenyala com a presència ambivalent. I no se m'acut millor síntesi del recull: com a llar llibertària pròpia i coneguda, és encisadora i reconfortant per una banda; com a vast abisme de violència i perill, és estimulant i inquietant, per l'altra.

* * *

VENTS MÉS SALVATGES: DE DONES I PER A TOTS ELS PÚBLICS. L'ESCRIPTORA I TRADUCTORA MARIA CIRERA LLEGEIX 'VENTS MÉS SALVATGES' (EMPÚRIES, 2015) DE BEL OLID I EN PARLA A LA 'LLAVOR CULTURAL'.

La traducció catalana de l'última novel·la de Paolo Cognetti, *Les vuit muntanyes*, Semblaria un joc. Es pot escriure una ressenya sobre *Vents més salvatges* sense fer servir les paraules *dona*, *feminisme, reivindicació*? Possiblement, però no seria fàcil o potser, simplement, no tindria sentit. A les presentacions del llibre, la Bel Olid es queixa. L'únic mèrit de l'autora és que parla de dones i a través de les dones? I tant que no però, malauradament, és un tret diferencial per entremig de la munió de llibres que es publiquen actualment. I un tret diferencial com aquest tampoc no es pot banalitzar. La tradició literària està farcida de protagonistes masculins i les

escasses grans dames de la literatura han estat escrites per escriptors homes. La mateixa Bel Olid diu en una de les narracions autobiogràfiques del recull: *Em semblava que els llibres eren sempre de les dones. Els homes els escrivien i les dones els llegien, i tant era així que vaig trigar anys a saber que Enid Blyton era el nom d'una dona.* Escriure en femení, fins i tot si ets una dona, costa. Costa perquè per vèncer tota una tradició literària has d'estar molt segura d'allò que et portes entre mans i la Bel Olid ho està. Ella es justifica i parla de referents, Lispector, Petruixévskaia… D'acord, però això no vol dir que el lector hi estigui habituat.
Vents més salvatges són setze relats lleugers com l'estel de la portada del llibre però, com l'estel de la portada, vermell sobre fons de tempesta, són històries punyents i de transformació. L'autora té coses a dir i aprofita els relats per dir-les (*Sempre es reben millor els que fugen de la guerra que els que miren d'escapar de la misèria, sobretot si és una misèria amb la pell negra, com si la pobresa no fos una bomba que t'acabarà matant*). Podria haver fet servir qualsevol altre canal, de fet, la Bel Olid fa servir molts altres canals per parlar alt i clar, però en l'escriptura es nota que hi gaudeix i que s'hi sent còmoda. Els relats se situen en diferents períodes històrics, en diferents països i condicions, però les diferents veus femenines comparteixen timbre i tonada. Apareixen tietes i àvies que són referents, mares que no ho són tant, protagonistes que actuen i es mouen sovint cap a l'interior, algunes també cap enfora, però totes de manera contundent i definitiva.
Diuen els teòrics que, a l'hora de confeccionar un recull, s'han de posar els relats més vistosos a l'inici, seguidament intercalar els més bons amb els menys espectaculars per tornar a acabar amb una bona traca final. L'autora comença el recull amb *She's a woman*, una perla delicada sobre la vida i la mort. L'acaba amb *Dainuojanti revoliucija*, narració coral ambientada en l'anomenada Revolució cantant. Dues narracions aparentment molt diferents, però només cal comparar els dos paràgrafs finals de l'una i de l'altra per adonar-nos de les evidents similituds.
Sempre més he trucat a les portes abans d'aventurar-me a obrir-les, sempre més he entrat als lavabos de les cases alienes temorosa i expectant. Sempre més m'ha fascinat la meva pròpia imatge al mirall, despullada, quan m'afaito les aixelles. Sempre més aquella música ha fet olor de fruita, de pell de seda, de mort de fons a punt d'esdevenir-se.

She's a woman

… sempre més recordaré, associat al gust pastós de la xocolata, el dia que vaig veure aparèixer al centre de Vílnius, tancant la corrua d'artistes, un enorme elefant blanc.

Dainuojanti revoliucija

Aquest *sempre més*, aquesta fatalitat ineludible travessa cadascuna de les narracions de *Vents més salvatges*, siguin de l'inici, del final o del cos del recull.
Certament, l'autora escriu històries rodones, molt ben acabades, amb un estil curós, potser fins i tot massa. La transgressió dels arguments es troba a faltar en l'aspecte més formal del recull. A la faixa del llibre, la Marta Rojals diu "La Bel et pot explicar la cosa més terrible de la manera més bella". Segur que si la Bel ens expliqués coses terribles d'una manera més terrible, també se'n sortiria i ho faria bé.
A les presentacions, l'autora dedica el llibre amb traç enèrgic: "*que el vent et dugui tan lluny (o tan a prop) com vulguis*". Que les narracions de la Bel Olid estiguin sempre a prop, enfocant un raig de llum cap a personatges i situacions que normalment no tenen cabuda en l'àmbit literari. Que la Bel Olid torni tan sovint com vulgui i, si és amb una aparença una mica més salvatge i despentinada pel vent, millor que millor, que ho celebrarem.

* * *

Les presons de paper de Bel Olid. Per Ernest Alós (11/04/2016. Actualitzat el 07/04/2017).

Han passat gairebé quatre anys des de la publicació del seu primer llibre de relats per a adults (La mala reputació) i aquest any Bel Olid (Mataró, 1977) publica el segon, Vents més salvatges (Empúries), un altre d'infantil, Gegantíssima (Estrella Polar) i compleix el seu primer any com a presidenta de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana. Els de Vents més salvatges són breus, escenes, en les quals Olid no ha buscat «un desenllaç superimpressionant, ni finals sorpresa, sinó el que tens a la vida, moments de lucidesa, moments de llum, d'esperança, quan estem en un moment de canvi col·lectiu, o social, o del que sigui».
Poden ser lluminosos, però en les històries d'una dona que ha malgastat tota la seva vida treballant a la presó, o en la d'un part especialment sagnant en una ciutat assetjada, la Barcelona de 1714 encara que no se citi explícitament, no hi ha gaire exaltació ni optimisme. «Fins i tot en aquell conte, que és potser el més dur, hi ha un pols de vida que no es pot negar. Quan dic llum dic calidesa humana», respon Olid.
En tres casos en sentit literal (una presó de dones, un centre de menors i un centre d'internament de refugiats a Malta), i en altres figurat, les presons són presents en molts contes del llibre. «No volem veure les presons, permetem que s'ofegui gent al mar perquè no la veiem, tanquem la gent fora, però, amb la idea de fortificar-nos, al final els que ens quedem tancats som nosaltres», argumenta.

El piropo
En un altre dels contes, tres dones de Veneçuela, Sabadell i Nova York s'enfronten a la mateixa experiència violenta de l'abans anomenat piropo. ¿No està en desús? «Qualsevol dona –replica– sap perfectament que passarà per davant d'unes obres i li diran coses. I que a determinades hores per determinats llocs no passaràs. Quan vaig a la feina pensant en les meves coses hi ha algú que em recorda que sóc un tros

de carn, que no sóc una persona, que estic ocupant l'espai d'un altre, que té dret a envair el meu».
La pràctica del relat amb intenció més enllà de la literària inclou també un altre amb una dona en conflicte amb el fet de deixar enrere una obesitat mòrbida. «Volia parlar de l'apoderament sobre el propi cos d'algú que no té un cos normatiu, que rep molta pressió social i que ha decidit fer d'això la seva trinxera».
Davant les diferents causes a les quals s'enfronta en els seus relats, Olid sosté: «Fer veure que tot això no existeix és un crim». I com a escriptora, se sent obligada a parlar-ne: «Em sento culpable del meu privilegi perquè, en la mesura que no faig res per canviar-ho, sóc culpable. Escriure és el mínim que puc fer».

BIBLIOTECA BAC DE RODA
C. d'en Bac de Roda, 1 bis. 08510. Roda de Ter.
Tel.: 938540077. A/e:b.rodadeter.br@diba.cat
Facebook: www.facebook.com/BibliotecaBacdeRoda

BIBLIOTECA
BAC DE RODA

© Biblioteca Bac de Roda, 2019

AJUNTAMENT DE RODA DE TER
Diputació Barcelona
Xarxa de Biblioteques Municipals
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
Institució de les Lletres Catalanes